

критеріїв, які можуть бути встановлені під час допиту самої потерпілої особи, свідків, вивчення документів, а також на підставі проведення психологічної експертизи: - емоційна дезадаптація і дезорієнтація (потерпіла особа внаслідок насильства почала відчувати хронічне почуття провини, «вигорання»); - пов'язані з цим психосоматичні порушення. *Емоційною залежністю* є, зокрема, залежність від відносин з агресором, яка водночас може бути поєднана і з сильними любовними почуттями до нього ж. *Погіршення якості життя* потерпілої особи, як влучно зазначають М.І. Хавронюк та О. О. Дудоров, може бути визначене за такими критеріями: - фізичні: потерпіла особа втратила енергійність, у неї виникли втома, фізичний дискомфорт, посилилась залежність від ліків і лікування, алкоголю чи інших психоактивних речовин, водночас можуть мати місце поганий сон і загалом нездатність до спокійного відпочинку; - інтелектуальні дисфункції: у потерпілої особи виникли негнучкість, некритичність, вузькість мислення, знизилась концентрація уваги, погіршилась пам'ять тощо; - соціальна дезадаптація і дезорієнтація: у потерпілої особи послабились соціальні зв'язки – поступово зникли друзі, інші близькі люди, з якими вона могла б поділитися і від яких можна одержати допомогу, коло соціальних контактів і відносин гранично звузилось; знизилась соціальна активність, виникли безпорадність, нездатність до самостійних рішень і відповідальних дій; посилилась безініціативність в роботі й особистому житті; зменшилась працездатність; - економічна недостатність як наслідок економічного насильства.

Необхідно водночас наголосити, що дане кримінальне правопорушення є закінченим з моменту настання одного із таких його наслідків, як фізичні чи психологічні страждання, або розлади здоров'я, або втрата працездатності, або емоційна залежність, або погіршення якості життя потерпілої особи, що є результатом однієї із вищезазначених форм домашнього насильства.

Одним із аспектів яким би хотілось підсумувати даний аналіз та який свідчить про його практичне значення є статистичні дані. За 2020 рік в Україні за домашнє насильство засудили 921 людину. У 2019-му вироків було вчетверо менше — 225. За даними Національної соціальної сервісної служби України, за минулий рік органи та установи, що протидіють домашньому насильству, зафіксували 211 362 звернення щодо насильства в сім'ї. Зокрема, 180 921 звернення надійшло від жінок, 27 676 — від чоловіків та 2 756 — від дітей. Отже, криміналізація є важливим кроком у боротьбі з домашнім насильством, яке є проблемою, як загальнодержавного так і міжнародного масштабу та водночас є засобом запобігання йому та його профілактики.

Олена Бойко

викладач кафедри
тактико-спеціальної підготовки

Артем Зосімов

курсант факультету підготовки фахівців
для органів досудового розслідування
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

ВТІЛЕННЯ КОНЦЕПЦІЇ ГЕНДЕРНОЇ РІВНОСТІ В СИСТЕМУ МВС

Усім нам відомо, що для нашої країни дійсно важливою є політика євроінтеграції, що на нашу думку є свідомим вибором українського народу та його передовою цілью. Цей напрямок є максимально пріоритетним не тільки у зовнішній політиці, задля досягнення якого Україна пройшла неймовірно тяжкий шлях. Наша держава виборола своє право відноситися до Європейських країн, а наш народ завжди демонстрував неабияку волелюбність та готовність піти на усе заради безпеки своєї Батьківщини [2].

Для нашої країни проблема євроінтеграції є дуже актуальною адже, це мета більшої частини населення, що окроплена кров'ю наших співвітчизників. Тож, хотілося б розглянути один з достатньо важливих напрямків цієї проблеми - втілення концепції гендерної рівності, зокрема – в систему Міністерство внутрішніх справ України. Це є дійсно обов'язковим етапом на шляху до стандартів європейських країн. Позитивним є той факт, що політична верхівка це усвідомлює та веде активну політику впровадження концепції

гендерної рівності на законодавчому рівні [2]

Слід зазначити, що впродовж багатьох років Міністерство внутрішніх справ України було достатньо консервативною одиницею серед органів державної влади. Насамперед очевидно, що з кожним роком жінки частіше й частіше обирають свою професію орієнтуючись лише на власні інтереси та бажання [1].

Можемо сказати, що системне впровадження концепції гендерної рівності в Україні почалося ще у 2005 році, з моменту прийняття Закону України «Про забезпечення рівних прав та можливостей жінок і чоловіків», але саме помітний прогрес відбувся впродовж останніх років. Важливим кроком до актуалізації цієї політики в системі Міністерства внутрішніх справ України є створення дослідницьких центрів, що відповідають саме за гендерні питання, це значно спрощує контроль за реалізацією цієї політики та координацію між всіма органами системи. Також, за дорученням Міністра внутрішніх справ до функціональних обов'язків керівників підрозділів усіх рівнів внесено положення щодо забезпечення керівниками принципу рівних прав та можливостей жінок і чоловіків [1; 3].

На жаль, навіть попри внесення змін в наше законодавство, жінки й досі зіштовхуються з різноманітними гендерними бар'єрами. З цього можна зробити висновок, що сучасних комплексних заходів стосовно викорінення гендерних утисків жінок недостатньо. На нашу думку, це є дуже актуальною проблемою, попри її врегульованість на законодавчому рівні, все одно існують серйозні проблеми стосовно фактичної реалізації цієї політики.

1. Романова Н. В. Оцінка результатів впровадження механізмів забезпечення гендерної рівності у секторі безпеки і оборони в національне законодавство України. *Верховенство права*. 2019. № 1. С. 42-48

2. Беззуб І. Сучасний стан і перспективи української євроінтеграції. URL: http://nbuviar.gov.ua/index.php?option=com_content&view=article&id=1209:suchasnij-stan-i-perspektivi-ukrajinskoji-evrointegratsiji&catid=8&Itemid=350 (Дата звернення: 10.05.2021)

3. Ковальчук Т. Perezавантаження системи: як втілювати політику гендерної рівності в органах державної влади? URL: <https://www.ukrinform.ua/rubric-polytics/3179433-perezavantazenna-sistemi-ak-vtiluvati-politiku-gendernoi-rivnosti-v-organah-derzavnoi-vladi.html> (Дата звернення: 11.05.2021)

Дар'я Лавренко
викладач кафедри
загальноправових дисциплін
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

ГЕНДЕРНА ПОЛІТИКА В СЕКТОРІ БЕЗПЕКИ ТА ОБОРОНИ

Невдоволення традиційними, державо орієнтованими визначеннями безпеки, призвело до появи додаткової концепції «безпеки людини». Це допомогло висвітлити зв'язки між різними формами незахищеності. Наприклад, зміна клімату (загроза екологічній безпеці) може спричинити посуху, яка спричинить голод (безпека здоров'я) та втрату засобів для існування фермерів (економічна безпека). Коли люди мігрують у відповідь на зміни клімату, це може створити напругу у відносинах з новими приймаючими громадами (безпека громади) та наразити людей на більш високий ризик насильницьких злочинів (особиста безпека). Ці небезпеки, окремо або в поєднанні, можуть у свою чергу загрожувати національній безпеці. Аналіз розвитку, безпеки та конфліктів через призму безпеки людини показує, що рівень незахищеності суттєво відрізняється між жінками та чоловіками, як у світі взагалі, так і в окремій спільноті. Наприклад, чоловіки отримують середню зарплату, за даними Міжнародної організації праці, в середньому на 19 відсотків більше, ніж жінки; чоловіки, як правило, мають вищу економічну безпеку. З іншого боку, чоловіки, як правило, виконують більш небезпечні роботи, що може зробити їх менш захищеними, аніж жінок, якщо йдеться про здоров'я та особисту безпеку

В умовах військових конфліктів ризику гендерно обумовленого насильства зростають, адже позбавлення звичних умов повсякденного життя визначають передумови для розвитку нових форм досліджуваного явища. Вагомим негативним чинником у поширенні насильства в суспільстві є погіршення соціальної та економічної ситуації на фоні воєнних дій